

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **L. N.**, zastoupené JUDr. Věrou Dubcovou, advokátkou, se sídlem Nerudova 37/32, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, 746 01 Opava, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 4834/1.30/12/14.3 ze dne 20. února 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 Ad 15/2013 - 43 ze dne 11. června 2013, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. června 2013, č. j. 31 Ad 15/2013 - 43, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou ze dne 19. dubna 2013, doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) 22. dubna 2013, se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 4834/1.30/12/14.3 ze dne 20. února 2013, jímž byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti a byla jí uložena pokuta ve výši 250 000 Kč a náhrada nákladů správního řízení.

[2] Usnesením krajského soudu ze dne 31. května 2013 č. j. 31 Ad 15/2013-28 nebylo výrokem I stěžovatelce přiznáno osvobození od soudního poplatku, o něž předtím požádala, a výrokem II byla stěžovatelka vyzvána, aby zaplatila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč do jednoho týdne od doručení usnesení. Podle doručanky založené v soudním spise krajského soudu i podle tvrzení stěžovatelky bylo napadené usnesení stěžovatelce prostřednictvím její právní zástupkyně doručeno elektronicky do datové schránky v úterý 4. června 2013.

[3] Usnesením č. j. 31 Ad 15/2013-43 ze dne 11. června 2013 krajský soud řízení o správní žalobě zastavil. V odůvodnění usnesení uvedl, že krajský soud vyzval k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě dvou týdnů (sic!) od doručení výzvy, s poučením o zastavení řízení v případě

nevyhovění výzvy. Řízení zastavil proto, že „*ke dni vydání tohoto usnesení nebyl soudní poplatek žalobkyní uhrazen*“.

[4] Stěžovatelka podala proti usnesení krajského soudu č. j. 31 Ad 15/2013-43 ze dne 11. června 2013 (dále jen „napadené usnesení“) včasnou kasační stížnost, v níž s odkazem na důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, namítala, že v souladu s výzvou obsaženou v usnesení krajského soudu č. j. 31 Ad 15/2013-28 ze dne 31. května 2013 jí lhůta k zaplacení uplynula v úterý 11. června 2013. Soudní poplatek zaplatila převodem ze svého účtu téhož dne odpoledne. Krajský soud však již téhož dne 11. června 2013, tedy ještě v běžící jednotýdenní lhůtě, rozhodl o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku a toto usnesení bylo ještě téhož dne stěžovatelce doručeno. Napadené usnesení tak bylo podle stěžovatelky vydáno předčasně a byla jím stěžovatelce zkrácena lhůta pro splnění poplatkové povinnosti.

[5] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka uplatnila kasační stížnost též proti usnesení krajského soudu ze dne 31. května 2013 č. j. 31 Ad 15/2013-28, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudního poplatku. Tato kasační stížnost byla usnesením č. j. 6 Ads 52/2013-7 ze dne 12. září 2013 pro opožděnost odmítnuta.

[6] Nejvyšší správní soud poté, co ze soudního spisu krajského soudu ověřil pravdivost tvrzení stěžovatelky o datech vydání a doručení obou zmíněných usnesení krajského soudu a o datu zaplacení soudního poplatku, dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[7] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, „*nebyl-li poplatek za řízení ... zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví*“, s důrazem na slova „*po marném uplynutí*“. Z tohoto ustanovení tedy plyne, že zastavit řízení nelze dříve, než lhůta poskytnutá soudem uplyne celá. Byla-li stěžovatelce poskytnuta lhůta pro zaplacení soudního poplatku v délce jednoho týdne od doručení usnesení, jež bylo stěžovatelce doručeno v úterý 4. června 2013, bylo posledním dnem lhůty počítané podle § 57 odst. 1 a 2 občanského soudního řádu, ve spojení s § 13 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., následující úterý 11. června 2013 (srov. analogicky usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 13/2003-58 ze dne 25. září 2003, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS, jež se týká obdobně formulovaného ustanovení § 40 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Teprve o půlnoci z úterý 11. června 2013 na středu 12. června 2013 uplynula stěžovatelce lhůta k zaplacení soudního poplatku a teprve poté, tzn. nejdříve ve středu 12. června 2013, mohl krajský soud rozhodnout o zastavení soudního řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Bylo-li napadené usnesení o zastavení řízení krajským soudem vydáno již 11. června 2013, tzn. před uplynutím lhůty pro zaplacení soudního poplatku, tato skutečnost sama o sobě vede k závěru o nezákonnosti napadeného usnesení a odůvodňuje jeho kasaci, bez ohledu na to, kdy byl soudní poplatek zaplacen.

[8] Nadto nutno poznamenat, že z ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích vyplývá, že soudní poplatek ve věcech správního soudnictví lze zaplatit i po marném uplynutí lhůty k jeho zaplacení, avšak dříve, než usnesení o zastavení řízení nabude právní moci, tj. dříve, než bylo účastníku řízení doručeno. V daném případě tak mohla stěžovatelka soudní poplatek zaplatit a odvrátit nepříznivý důsledek v podobě zastavení řízení ještě ve středu 12. června 2013 za předpokladu, že by usnesení bylo tento den vydáno a současně stěžovatelce i účinně doručeno. Byl-li tedy soudní poplatek stěžovatelkou zaplacen (připsán na účet krajského soudu) 12. června 2013, nelze učinit jiný závěr, než že byl zaplacen včas a že v řízení nutno po kasaci napadeného usnesení pokračovat jako v řízení, v němž byla poplatková povinnost splněna.

[9] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že napadené usnesení o zastavení řízení je nezákonné podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pročež kasační stížnosti podle § 110 odst. 1 s. ř. s. vyhověl a napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O případné náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu